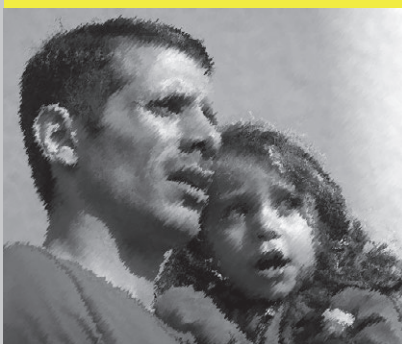

De column Laevemaekers gaat altijd over anderen. Nooit over u. Tenzij u het idee heeft dat het misschien wél over u zou kunnen gaan, maar dan berust dat louter op toeval. En op uw vermogen om u te kunnen verplaatsen in anderen. Maar dat is niet aan iedereen gegeven. Misschien ook wel niet aan u. Daarom gaat het altijd over anderen. Nooit over u. Of toch wel?

In het belang van anderen...

Verschrikt zie ik mijn dochter naar de man kijken, die op imponerende wijze iets in onze richting schreeuwt. Aan zijn lichaamstaal kan ik wel aflezen dat we hier niet kunnen blijven staan. Wild gebaart hij dat ik dóór moeten lopen. Maar waarheen? Dit is de vierde dag van onze tocht. Ik merk dat de vermoeidheid toeslaat. Er lijkt ook geen einde aan te komen. Gisteren, toen we de grens over mochten steken, was er blijdschap, die me mijn vermoeidheid even deed vergeten. Mijn dochter leek mijn opluchting te voelen, want ze keek me aan en glimlachte. Een geluksgevoel overviel me. Want was het niet vooral voor haar dat mijn vrouw en ik tot dit ingrijpende besluit waren

gekomen? Ik zou onze dochter alvast meenemen en wanneer we in veiligheid waren, dan zou ik haar en mijn zoon over laten komen. We hadden geen keus. Ik was mijn leven niet meer zeker, nadat ik die gewonde man had geholpen. Natuurlijk wist ik dat dat niet mocht, maar ik kon niet anders. Ik heb tenslotte ooit de

eed van Hippocrates gezworen. Vooral die ene zin heeft toen veel indruk op me gemaakt: 'In ieder huis waar ik binnentreed, zal ik slechts komen in het belang van mijn patiënten'.

Wat zou het belang zijn van de man die ons zojuist luidruchtig heeft weggestuurd? Hoe dan ook, ik moet sowieso dóórlopen. Blijven zoeken naar een veilig thuis. Voor mijn dochter, mijn vrouw en mijn zoon. En voor mezelf. Omdat ik niets, maar dan ook echt niets liever wil dan straks weer in andere huizen te kunnen binnentreden, in het belang van anderen.

Samer Aldhmad
Laevemaeker

LAEVE MAEKERS